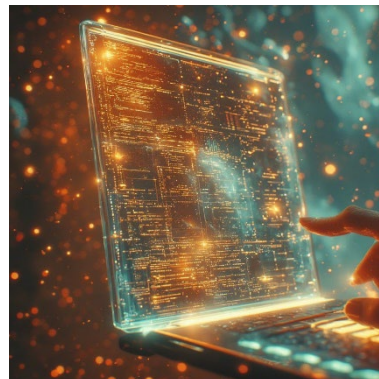

Üdv, Földlakó!

Linda szokása szerint reggel ötkor kelt, gyorsan elvégezte reggeli rutinját és már épp indult volna a Budapesti Központi Laborba dolgozni, amikor meghallotta a húga Holotáblájának csipogását.

Ez a hang azt jelezte, hogy Janka üzenetet kapott, valószínűleg az egyik órájával kapcsolatban a Budapesti Űrhajós- és Űrorvosképző Egyetemről, vagy brit barátja, George keresi HoloCam-en. Mivel Linda mindenről tudni akart, ami a testvérével történik, (és valljuk be, kíváncsi is volt) ezért bekopogott Janka szobájába.

- Szabad! – hallotta húga álmos hangját.
- Jó reggelt, Álomszuszék. – lépett a szobába Linda. – Csak nem szerelmes levelet kaptál?

A lány kitért a felé dobott párna elől.

- Nem, biztos, hogy nem szerelmes levél. – válaszolta Janka a reggeli napfénytől kissé hunyorogva. – George nem romantikus típus. Szerintem csak valami unalmas értesítés arról, hogy egy órával később lesz az EK (Erőnléti Képzés) óra, mert a gólyáknak mutatják be a konditermet, vagy...

- ... vagy titkos hódolód van. – mondta nevetve Linda, és visszadobta a párnát az ágyra, ami viszont nem a húga vállát, hanem Janka háromlábú macskáját, Washington találta el, aki dühösen miákolva futott ki az előszobába.

Janka közben feloldotta a Holotábláját a retinaszkennel segítségével és megnyitotta az új üzenetet. De nem az egyetemmel kapcsolatban kapott értesítést és nem is egy legépelt szerelmi vallomást olvashatott, hanem a néhány hónappal ezelőtt megpályázott Houstoni űrprogramról küldtek visszajelzést.

Linda nem tudta elolvasni az üzenetet, mert ő csak tükörnézetben látta, de a húga széles mosolyából azt olvasta ki, hogy elfogadták és a fél éves intenzív kiképzés után a Marsra küldik egy nemzetközi csapat tagjaként, akár több évre.

A lány gyomra görcsbe rándult, ahogyan arra gondolt, hogy az ő fiatal, naiv és különösen szép kishúga egy másik bolygón lakjon, ráadásul nélküle. A csöndet végül Janka hangja törte meg.

- Beválasztottak! Igaz, hogy csak Elsőszámú Tartalékosnak, de a kiképzést ugyanúgy végigcsinálom, mint Zsombor, a kiválasztott asztronauta.

Linda szívére hatalmas kő esett le. Ha minden jól megy, Janka nem megy Amerikánál messzebbre. Nem mintha nem örült volna a testvére sikerének, de a húga az utolsó családtagja,

ezért mindenáron meg akarta védeni. Az ISS_006 űrállomásra még szívesen elengedte volna néhány hónapra, de a Mars kutatása más lapra tartozott, ezért remélte, hogy Zsombor (aki amúgy Janka közeli barátja volt) sikeresen elvégzi a kiképzést és Mars-kutató űrhajós lesz.

Janka a sportpályán végezte a levezető köreit. A lány örült annak, hogy barátja elérte az álmait, és annak is, hogy részt vehet a kiképzésen, de valahol mégis csalódott volt. Amióta csak megtudta, hogy Houstonból kutatókat küldenek a Marsra, azóta vágyott eljutni a bolygóra.

A sportpálya bejáratához érve lelassított és a füle mögé söpörte izzadt, sötétbarna hajtincseit. Ekkor meglátta Zsombort az edzőterem felé közeledni. A fiú intett neki, majd lassan mellé kocogott.

- Üdv, Földlakó! – üdvözölte egy kacsintás kíséretében a jóképű, fekete hajú fiú. – A mechanikás tanulócsoporttal délután kosarazni megyünk az Ifjúsági Sportparkba. Jössz te is?

- Szívesen jönnék, de tudod, nem tudok kosarazni. – füllentette Janka, és beharapta az ajkát.

Szeretett volna a többiekkel tartani, de alacsony termete miatt nem tudta felvenni a versenyt „égimeszelő” barátaival és nem akart beégni a sportpályán. Lehet, hogy nem volt meg a kellő magassága az űrmisszióhoz, ezért lett csak tartalékos.

- Attól még eljössz nézni? Hozhatod a nővéredet is. Úgy hallottam, csinos. – villantotta fel „megnyerő” mosolyát a fiú.

- A nővéremmel inkább ne próbálkozz – könyökölte játékosan oldalba Janka. – Szerencséd, hogy te leszel az új magyar űrhajós, mert különben jól elnászpángolnálak, már csak a gondolat miatt is.

- Na jó, ne legyél Agresszív Kismalac, inkább megyek a kondiba. Akkor délután találkozunk – kocogott el a konditerem felé Zsombor.

Janka intett neki, majd felvette sporttáskáját a vállára és elindult hazafelé.

Linda a harmadik mintát vette a tápközegből, ami sehogy sem akart bezavarosodni, amikor a csoportvezetője, Dr. Körney Ákos kopogott be a steril kabin ajtaján, és intett a lánynak, hogy beszélni szeretne vele. Ilyen még nem történt, mióta Linda a Központi Laborban kapott állást, sőt, felettese mindenkivel kifejezetten távolságtartó volt, aki rangban alatta állt. Linda felemelte három ujját, amivel azt jelezte, hogy még 3 percet kér a mintavétel befejezésére, és a steril öltözet levételére.

A lány gyorsan lezárta a lombikot és felvette a munkaruháját, azaz a vállain kissé bő fehér köpenyét. Felkapta az öltözőfülkében hagyott holotábláját és a Csoportvezetői Iroda felé vette az irányt.

A folyosón elgondolkodott azon, hogy miért szükséges megbeszélést tartaniuk kedden, amikor eddig mindig szerdánként ültek össze. Lehet, hogy a kutatócsapat a legújabb, víz hatására lebomló műanyagok előállítását célzó kutatásaival megnyertek egy pályázatot? Netán új munkatárs érkezik a laborba? Esetleg Dr. Környei unokaöccse diplomamunkát végez majd a laborban és Linda fogja segíteni ebben?

Az irodában viszont kiderült, hogy a lány egyik hipotézise sem volt helytálló.

- Jövő héten hétfőn a kutatócsoport egyik tagjának előadással kell előrukkolnia a Központi Labor Elsőszámú Előadótermében. Én önre gondoltam, Flóra – mondta felettese egy tőle szokatlan, Lindát az édesapjára emlékeztető, barátságos mosollyal.

- Persze, szívesen elvállalom – mondta a lány csillogó szemmel, hiszen az amúgy mindenkiel rideg felettese végre észrevette őt és egy fontos feladattal bízta meg. – Hadd kérdezzem meg, erre az előadásra a pályázat elnyerése miatt van szükség?

- Nem éppen – hervadt le az atyáskodó mosoly Dr. Környei arcáról. – Ezen az előadáson múlik az, hogy a kutatócsoport folytathatja-e a munkát, vagy a laborba egy új csapatot helyeznek. Szóval azt javaslom, hozza ki a legtöbbet a prezentációból, Aliz, különben engem a Csongrád-Csanád Vármegyei Kutatási Intézetbe helyeznek, önök pedig...

Dr. Környei nem fejezte be a mondatot, de Linda értette a lényegét. Az ő keskeny vállait nyomja tíz ember, azaz a kutatócsoport sorsa. Ha megnyeri, még néhány évig biztosan a lebomló műanyagokat tanulmányozhatják, ha nem, akkor mindenki állása veszélybe kerül.

- Köszönöm a lehetőséget, uram – mondta a lány, és elhagyta a hangszigetelt irodát.

A folyosón nekitámaszkodott a fehérre festett falnak, és vett két mély lélegzetet, leküzdve a rátörő émelygést. Kavargó gondolataiból Holotáblájának ütemes csipogása zökkentette ki, amelyet még mindig a hóna alatt tartott. A testvére kereste HoloCam-en.

- Szia, tudnánk most beszélni? – hallatszódott Janka ideges hangja a gép hangszóróján keresztül. A beépített GPS miatt Linda azt is látta, hol tartózkodik a húga.

Budapesti Központi Kórház...

Linda megint mély lélegzetet vett.

Pár órával ezelőtt Janka az Ifjúsági Sportpark egyik kosárlabda pályájának lelátóján üldögélt és figyelte kosarazó évfolyamtársait. Zsombor bedobta a labdát az ellenfél csapat kosarába és lazán a lány mellé kocogott.

- Hol hagytad a nővérkédet, Földlakó? – mondta a fiú, miközben arcát a pólójának aljába törölte.

- A munkahelyén például? – érkezett a válasz. – tudod, néha dolgozni is kell...

- Ezzel arra célzol, hogy naplopó vagyok? – játszotta a sértettet Zsombor. – Na, remek kis barát vagy te is, először megfosztasz a nővéred látványától, aztán naplopónak nevezel – kapott drámaian a szívéhez a fiú. – Majd a játék után még beszélünk – mondta, és elindult a lelátó lépcsőjén, le a pályára.

Egy óvatlan lépés elég volt. Zsombor épp visszafordult, hogy Jankára villantsa ikonikus mosolyát, amikor a sarka megcsúszott és a fiú bokája természetellenes szögben kifordult.

Zsombornak nem tört csontja, de a bokaízületi szalagjai megsérültek, így nem ő lesz a következő magyar űrhajós, hanem az Elsőszámú Tartalékos, akit Jankának hívnak...

Linda csöndben hallgatta végig húga beszámolóját arról, hogy az egyetem rektora Zsombor sérülése után személyesen jött el a fiú állapotát ellenőrizni, és tájékoztatta Jankát is arról, hogy Elsőszámú tartalékosként ő lesz a Mars-kutató űrhajós.

Linda alsó ajka megremegett. Hablatyolt valamit arról, hogy majd otthon megbeszélnek mindent, miközben csak a szívverését hallotta, és csak arra tudott gondolni, hogy gondosan felépített élete száznyolcvan fokos fordulatot vett a legutóbbi fél órában. Úgy érezte, hogy minden megváltozott körülötte, még az AirMobile-ja, azaz a repülő autója is, amivel szinte minden nap közlekedett, idegennek tűnt számára.

Amikor hazaért, hógát a kanapén ülve találta, ölében Washingtonnal, aki ütemesen dorombolt, mert a lány simogatta.

- Üdv, Földlakó! – köszönt Lindának Janka.
- Akkor ezek szerint elvállalod a megbízatást? - kérdezte fakó hangon a nővére.
- Igen. Egy ilyen csodálatos lehetőséget kár lenne kihagyni. Főleg, hogy erre készültem a gimnázium óta!
- Azt hittem, hogy az ISS_006-ra szeretnél kijutni kísérleteket végezni – mondta elhaló hangon Linda – nem egy másik bolygón Mars-roverezni és feladni érte az eddigi életedet.
- Linda, néha áldozatokat kell hozni, hogy megvalósíthassuk az álmainkat.
- Áldozatokat? Szóval akkor itt hagynád az otthonodat, a barátaidat, a párodat és engem is? – Washington a földre ugrott Janka öléből. - Még a macskádat is?
- Azt hittem, hogy te majd megértesz! – mondta könnyeivel küzdve a lány. – Hiszen te is kutató vagy!
- Igen, de én egy globális problémára keresek megoldást, míg te egy másik élhető bolygót kutatsz, pedig inkább a Földet kellene megóvni.

Nővére szavai mintha üvegszilánkok lettek volna Janka bőre alatt.

- Jó, amíg te baktériumokat piszkálsz, abban reménykedve, hogy megmented velük a Földet, én az első magyar Mars-kutató leszek! – a lány olyan hangerővel beszélt a nővérével, ahogyan még eddig soha. Janka felugrott a kanapéról és a szobájába rohant, erősen becsapva az ajtót.

Janka befejezte a HoloMail megírását, amelyben megköszönte és elfogadta a NASA ajánlatát, amikor Washington kecsesen belépdelt a szobába. A lány a cicához lépett, és bekapcsolta a nyakörvén lévő PetTalks eszközt, amely lefordította a macska gondolatait a beállított nyelvre, ami Janka esetén a magyar volt. Közben ránézett a még elküldetlen e-mailre, és az egy héttel ezelőtti vitájukra gondolt Lindával. Azóta nem beszéltek néhány túlzottan is hideg és illedelmes köszönésen kívül.

- Ő még mindig itthon van? – gondolta a PetTalks segítségével jól hallhatóan Washington. – Azt hittem, hogy a nővére előadására elmegy. Addig kiszöktem volna a nappali ablakán keresztül és idegesíthettem volna a fekete kutyát a szomszéd utcából.

- Milyen előadása van ma Lindának? – kérdezte a macskától idegesen. Azzal persze nem számolt, hogy amaz viszont nem érti az emberi beszédet, ezért farkát magasra emelve és a jobb mellső lábának helyén lévő bionikus protézist kissé megrázva kibillegett az ajtón, valószínűleg a fekete kutyához.

Janka átfutott Linda szobájába és megnézte a falon a régmódi, manuálisan vezetett naptárát, amibe minden fontos időpontot mindig feljegyzett.

A hétfői napra egyetlen bejegyzés volt írva.

Előadás 5 óra K.L.E.E.

A Holotábla órája 16:20-at mutatott.

Metróval már nem érne oda az előadás kezdete előtt, ezért megnyitotta a HoloCam applikációt.

- Szia Zsombor, kellene egy kis segítség...

Linda kezei remegtek, ahogyan a blúza gombjait próbálta begombolni. De nem az előadás miatt volt izgatott, hanem amiatt, amit ma reggel az édesanyja kosztümjének zsebében talált. Reggel ugyanis észrevette, hogy a kék blézernek, amit az előadásra akart felvenni, le volt szakadva egy gombja, ezért előásta a féltve őrzött ruhadarabokat, és egy ősrégi pendrive-ot talált a kosztümkabát zsebében, amelynek tartalmát a hűgának is látnia kell, mielőtt elmegy a Marsra.

Mert el fog menni a Marsra, nem marad a Földön, ahol a porviharok helyett hierarchiaharctól és felettesek zsarnokoskodásától kell tartania. Jelenleg legalábbis szívesebben sétálna bele egy toxikus fémionokat tartalmazó ködbe, mint hogy kísétálgjon arra a pódiumra. És akkor kivágódott az ajtó.

A küszöbön Janka állt, rosszul begombolt blézerben és kissé leizzadt sminkben.

- Üdv, Földlakó! – erőltetett egy mosolyt futástól kipirult arcára a húga.

Janka nem tudta, hogyan értek oda időben az előadásra. A végigrohant úton a fiú házáig felkapta a legjobb blúzát, és begombolta, igaz hogy kihagyott egy gombot, ezért kissé féloldalas lett az összhatás, de végül odaért Zsomborék házához, ahol beszállt a fiú AirMobile-jába, és mivel a fiú a sérült bokájával még nem vezethetett, ő ült a volán mögé.

- Szervusz, Linda – intett Zsombor a nővéreinek. – A húgod egy álmokfutó. Húszperces utat megtett öt perc alatt. Sok sikert az előadáshoz – mondta és elbicegett.

- Mit keresel itt? – kérdezte Linda. – Egyáltalán honnan tudtál az előadásról?

- Washington zavaros gondolataiból hámoztam ki – mondta Janka még mindig lihegve. – Miért nem szóltál nekem erről? Eddig minden előadásodon ott voltam.

- Mert ennek kicsit nagyobb a tétje, mint az eddigieknek – harapta be Linda az ajkát.

- A munkád? – kérdezte halkán Janka.

- És a többieké is – mondta Linda, a kutatócsapatra célozva.

- Szuper leszel, csak gombold be a blúzodat – tévedt Janka tekintete a félig begombolt blúzra.

- Nekem mondd? – célzott nővére Janka elcsúszott gombsorára. – Ezt neked akartam adni. Anyu kabátkájának zsebében találtam – nyújtotta oda neki a pendrive-ot. – Ha a Marson honvágyad lesz, majd nézd meg, mi van rajta.

- A Marson?

- Igen, mert te leszel az első magyar mars-kutató űrhajós.

- Linda, gondolkoztam, ha szeretnéd, maradok, még nem küldtem el az e-mailt, amiben elfogadom a NASA ajánlatát...

- Nem, mindenféleképpen menj el, ez egy egyszeri lehetőség. Majd még beszélünk az előadás után – ölelte meg szorosan a húgát Linda.

És fellépdelt a színpadra.

Egy órával később a két nővér ugyanabban az öltözőben ölelkezett, de ezúttal Linda sikere miatt. Zsombor vett egy üveg felvizezett üdítőt a büféből, és pezsgő helyett azt iszogatták, amikor kopogtattak az ajtón.

- Jó napot, kedves Ágota – köszöntötte Lindát negédes mosollyal Dr. Környei. - Az úr a Csongrád-Csanád Vármegyei Kutatási Intézetből jött és nagyon tetszett neki az előadásunk. Említettem neki, hogy a projektet közösen, egy csapatként hoztuk össze...

- Egy csapatként?! – húzta fel a szemöldökét Linda – Én nem emlékszem, hogy ön egyszer is bejött volna hétvégén, vagy bármikor pipettát ragadott volna mintavételhez. Minden eredményen az én vagy az egyik kollégám neve szerepel, és az épületbe való belépéseket is nyomon lehet követni – mondta tárgyilagosan, kiabálás nélkül. Mintha azt jelentette volna be, hogy kék az ég.

- De Hanna... - repedt meg a felettese maszkja.

- A nevem Linda.

Dr Környei szúrós pillantást vetett rá.

- Ha ez valóban igaz, - mondta a Kutatási Intézet alkalmazottja – akkor a csoportvezetői állást nem ön, hanem a kisasszony kapja meg.

- Az állást szívesen elfogadom – mondta szemérmesen Linda – de szeretném magammal vinni a csapatot is. Egész jól összeszoktunk és nehéz lenne másokkal dolgoznom.

- Persze, megoldható, beszélek majd a központ vezetőivel. Addig is, az úrral még van némi elintéznivalónk, ezért elköszönök. Gratulálok az előadásához, kisasszony – mondta a férfi, és maga előtt terelve Linda volt felettesét, távozott az öltözőből.

Míg Jankának szó szerint leesett az álla, addig Zsombor halkan megszólalt:

- Eddig azt hittem, hogy Janka az Agresszív Kismalac, és vele kell jobban vigyáznom, de most kiderült, hogy a nővére a keményebb. Ajaj, jobb lesz ezentúl viselkednem...

Mindhárman egyszerre nevettek el magukat.

Linda az ágy szélén ült ölében Washingtonnal, és a Houstoni panorámában gyönyörködött, amikor halk kopogást hallott az egyoldalú üvegből készült szállodai szobaajtón. A lány beengedte a kint álló Zsombort.

- Szia – köszönt neki a lány. A hangját hirtelen butának és vékonynak érezte.

- Szia... - köszönt neki Zsombor, miközben belenézett a lány barna szemeibe. Tekintete önkéntelenül is Linda félig nyitott ajkaira tévedt.

- Gondoltam benézek hozzád és gratulálok a húgod sikeréhez – nyögte ki végül nagy nehezen a fiú. A bokaszalagjai már szinte teljesen épek voltak, már gyógytornára járt, és nemsokára folytathatja tanulmányait az űrhajósképzőben.

- Öm,... köszönöm, és sajnálom, ami a bokáddal történt – válaszolta zavartan a lány.

- Igazából volt haszna is ennek a sérülésnek – túrta a füle mögé fekete hajtincseit a fiú. – Rájöttem, hogy amúgy nem akarok a Marsra menni. Félre ne értsd, nem a legrosszabb karrier mars-kutató űrhajósnak lenni, de igazából sosem akartam ezt az egészet. Sokkal szívesebben dolgoznék inkább a háttérben.

- Jól hangzik. Mármint, hogy megtaláltad azt, ami igazán érdekel.

- Igen, akárcsak Janka... Apropó Janka, a húgod említette, hogy szereted a corn dogot. Ismerek egy helyet, ahol isteni corn dogot csinálnak, ha már a tengerentúlon vagyunk, és van kedved... - és reménykedve a lányra nézett.

Linda szemérmesen elmosolyodott, és természetesen igent mondott.

Néhány nappal később Janka súlytalanul lebegett a Mars felé tartó Livre_02 űrhajó fedélzetén. A Lindától kapott pendrive tartalmát még nem nézte meg, de most volt egy kevés szabadideje takarodó előtt.

Az adattárolót a Holotáblájához kapcsolta, és egyesével megnyitotta a rátöltött képeket, amelyekről családjának legutóbbi tíz generációja mosolygott vissza rá. Mind kutatók. A legrégebbi, 1950-es években készült,

archivált felvételen még nyakkendővel a nyakukban, pipával a szájukban ült három fivér az íróasztalnál, amíg a legújabb képen ő és Linda (természetesen mindketten a munkaruhájukban) mosolyog a holotábla kamerájába. Janka szívének legkedvesebb kép mégis az lett, amelyik körülbelül másfél évszázada készült egy házaspárról. A legelső magyar űrutazó-páros voltak, és a lány büszkén gondolt vissza Űk-nagyszüleire, akiknek hagyatékát magyar mars-kutató űrhajósként tovább vihetette.

Mintha csak tudta volna, hogy rá gondol, Linda hívást kezdeményezett a HoloCam alkalmazáson keresztül. Janka széles mosollyal nyomott rá a hívás fogadása gombra, és rávigyorgott védőszemüveget viselő nővérére.

- Üdv, Földlakó!